

A kis konyha az otthon.
Anya bablevese az asztalon hűl.
- Moss kezet! - lágy hangon korhol,
aztán fájós derekát simítva leül.

A lépcsőházat már felsöpörte,
a kuka még tele hassal vár,
arcáról a mosolyt törölte
a nincs és a soha már.

Egy lakó magához int,
a gangon ülve cukros kenyerem majszolom,
itt egy alig használt kabát, mondja,
a tiéd eléggé kimustrált, angyalom.

Mosolya hazug megint.
A szemébe nézek,
még nem láttam ilyen butát,
hogyan mondjam el neki,
mi nem hordjuk soha más levetett holmiját.

Az én anyám nekem,
Aidáról mesél,
vasárnap is munkába megy,
mert őszintén remél,
hogy belőlem énekes lesz,
ez legnagyobb álma,

hát hogyan férne meg rajtam
más kinőtt kabátja?